



MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 599

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 20 iunie 2022

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE		
182.	— Lege pentru modificarea și completarea Legii nr. 59/1934 asupra cecului	2–6
901.	— Decret privind promulgarea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 59/1934 asupra cecului	6
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 12 din 18 ianuarie 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2, ale art. 4, ale art. 5 alin. (2) lit. d) și ale art. 65 lit. h) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 192/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, precum și pentru modificarea lit. a) a art. 7 din Legea nr. 81/2018 privind reglementarea activității de telemuncă, în ansamblu, și a art. I pct. 1 din această ordonanță, în special	7–10
	Decizia nr. 78 din 3 martie 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, în ansamblul său, și a dispozițiilor art. 1, art. 2, art. 5 alin. (2) lit. d), art. 65 lit. h) și ale art. 66 lit. a) din Legea nr. 55/2020, precum și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 192/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, precum și pentru modificarea lit. a) a art. 7 din Legea nr. 81/2018 privind reglementarea activității de telemuncă, în ansamblul său, și a dispozițiilor art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 192/2020	11–16

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI**

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE**pentru modificarea și completarea Legii nr. 59/1934 asupra cecului****Parlamentul României adoptă prezenta lege.**

Articol unic. — Legea nr. 59/1934 asupra cecului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 100 din 1 mai 1934, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — Cecul cuprinde:

1. Denumirea de cec exprimată în limba română;
2. Ordinul necondiționat de a plăti o anumită sumă de bani;
3. Denumirea instituției de credit care trebuie să plătească, având calitatea de tras;
4. Locul plății;
5. Data și locul emiterii;
6. Semnătura emitentului, având calitatea de trăgător. Prin *semnătura trăgătorului* se înțelege semnătura olografă a persoanei fizice având calitatea de trăgător sau a împuternicitului acesteia, respectiv semnătura olografă a reprezentanților legali sau a împuterniciților persoanelor juridice care se obligă ori ale altor categorii de entități care utilizează astfel de instrumente, după caz;

7. Numele/Denumirea trăgătorului, respectiv numele și prenumele, în clar, ale persoanei fizice sau denumirea persoanei juridice ori a entității care se obligă. În cazul în care numele trăgătorului depășește spațiul alocat pe titlu, se vor înscrie pe cec primele caractere din numele și prenumele, respectiv din denumirea trăgătorului, în limita spațiului special alocat, fără ca prin aceasta să se atragă nulitatea cecului;

8. Codul trăgătorului, respectiv un număr unic de identificare, preluat din documentele de identificare sau de înregistrare ale trăgătorului.

Cecul original este cecul emis pe suport hârtie, purtând semnătură olografă. Imaginea cecului original reprezintă copia electronică a cecului original.”

2. Articolul 2 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 2. — Cecul căruia îi lipsește unul din elementele prevăzute la art. 1, cu excepția locului plății și a locului emiterii, nu va fi considerat cec.

În cazul în care locul plății lipsește, se consideră plătitibil la sediul social al trasului.”

3. Articolul 3 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 3. — În scopul prezentei legi, cecul nu poate fi tras decât asupra unei instituții de credit.

Cecul nu poate fi emis decât dacă trăgătorul are disponibil în contul său deschis la tras.”

4. La articolul 4, alineatul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 4. — Cecul nu poate fi acceptat. Mențiunea de acceptare trecută pe cec se consideră nescrisă.”

5. Articolul 6 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 6. — Cecul nu poate fi tras asupra trăgătorului însuși.”

6. Articolul 7 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 7. — Orice clauză cu privire la dobânda înscrisă în cec se consideră nescrisă.”

7. Articolul 8 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 8. — Cecul este plătitibil numai la instituția de credit trasă.”

8. Articolul 9 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 9. — Într-un cec suma de plată este scrisă în litere și în cifre, iar în cazul în care există neconcordanțe, prevalează suma de plată scrisă în litere.

Dacă suma de plată este scrisă de mai multe ori, fie în litere, fie în cifre, în caz de neconcordanțe suma de plată este cea mai mică.”

9. Articolul 10 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 10. — În cazul în care cecul poartă semnăturile unor persoane incapabile de a se obliga prin cec, semnături false ori semnături care pentru orice alt motiv nu ar putea obliga persoanele care au semnat cecul sau în numele cărora a fost semnat, obligațiile celorlalți semnatori rămân totuși valabile.”

10. Articolul 11 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 11. — Orice semnătură a unui cec trebuie să respecte prevederile art. 1 pct. 6.”

11. Articolul 12 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 12. — Persoana fizică care semnează un cec în calitate de reprezentant legal sau de împuternicit al unei persoane pentru care nu are împuternicirea de a o reprezenta în acest scop este ținută personal, în temeiul cecului, și, dacă a plătit, are aceleași drepturi pe care le-ar fi avut pretinsul reprezentat ori împuternicit. Aceeași regulă se aplică reprezentantului sau împuternicitului care a depășit împuternicirea sa.

Orice persoană se poate obliga prin cec, prin mandatar sau, după caz, prin împuternicit, chiar dacă mandatul este conceput în termeni generali, în ce privește dreptul mandatarului de a emite sau semna securi.”

12. Articolul 13 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 13. — Trăgătorul răspunde de plată. Orice clauză, prin care trăgătorul se descarcă de această răspundere, se consideră nescrisă.”

13. La articolul 15, alineatul 2 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Cecul stipulat plătitibil unei anumite persoane, cu clauza «nu la ordin» sau o expresie echivalentă, este transmisibil numai în forma și cu efectele unei cesiuni ordinare.”

14. Articolul 16 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 16. — Girul trebuie să fie necondiționat. Orice condiție la care este supus se consideră nescrisă.

Girul parțial este nul.

Este de asemenea nul girul trasului.

Girul «la purtător» este echivalent unui gir în alb.

Girul în folosul trasului are valoarea unei chitanțe, în afară de cazul când trasul are mai multe dezmembărăminte și dacă girul este făcut în folosul unui dezmembărământ, altul decât acela asupra căruia cecul a fost tras.”

15. La articolul 17, alineatul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 17. — Girul trebuie scris pe cec; el trebuie să fie semnat de girant sau de către reprezentantul său legal sau, după caz, de împuternicitul acestuia.”

16. La articolul 18 alineatul 2, punctele 1 și 3 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„1. Să îl completeze cu propriul său nume/propria sa denumire sau cu numele/denumirea unei alte persoane.

3. Să predea cecul unui terț fără să îl gireze și fără să completeze girul în alb.”

17. La articolul 19, alineatul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 19. — Girantul, dacă nu există clauză contrară, răspunde de plată.”

18. Articolul 20 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 20. — Deținătorul unui cec transmisibil prin gir este considerat legitim dacă justifică dreptul său printr-o serie neîntreruptă de giruri, chiar dacă ultimul gir este în alb. Girurile șterse se consideră în această privință nescrise. Dacă un gir în alb este urmat de un alt gir, semnatarul acestuia este considerat că a dobândit cecul prin gir în alb.”

19. Articolul 22 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 22. — Dacă o persoană a pierdut, din orice motiv, posesia unui cec, posesorul în mâinile căruia a ajuns cecul, fie că este un cec la purtător, fie că este un cec transmisibil prin gir, pentru care posesorul justifică dreptul său, conform art. 20, nu este obligat să predea cecul, cu excepția cazului în care l-a dobândit cu rea-credință sau dacă a săvârșit o greșală gravă în dobândirea lui.”

20. Articolul 23 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 23. — Persoanele împotriva cărora s-a pornit acțiune, în baza unui cec, nu pot opune posesorului excepțiile întemeiate pe raporturile lor personale cu trăgătorul sau cu posesorii anteriori, cu excepția situației în care posesorul a dobândit cecul cu intenția de a păgubi debitorul.”

21. La articolul 24, alineatele 1 și 2 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 24. — Dacă girul cuprinde mențiunea «valoare pentru acoperire», «pentru încasare», «pentru procură» sau orice altă mențiune care implică un simplu mandat, posesorul poate să exercite toate drepturile ce decurg din cec, dar nu îl poate gira decât cu titlu de procură.

Cei obligați nu pot opune în acest caz posesorului decât excepțiile pe care le-ar fi putut opune girantului.”

22. Articolul 25 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 25. — Girul înscris posterior protestului sau unei alte constatări echivalente sau după expirarea termenului de prezentare produce numai efectele unei cesiuni ordinare.

Girul fără dată este considerat, până la dovada contrară, ca fiind înscris înaintea protestului sau constatării echivalente sau înaintea expirării termenului la care se referă alin. 1.”

23. Articolul 27 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 27. — Avalul se dă pe cec. El se exprimă prin cuvintele: «pentru aval» sau orice formă echivalentă; el este semnat de avalist.

Avalul trebuie să arate pentru cine este dat. În lipsa acestei mențiuni el se consideră dat pentru trăgător.”

24. Articolul 28 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 28. — Avalistul este ținut în același mod ca și persoana pentru care a dat avalul.

Obligația sa este valabilă chiar dacă obligația pe care a garantat-o ar fi nulă pentru orice alt motiv decât un viciu de formă.

Când avalistul plătește cecul, el dobândește drepturile rezultând din cec împotriva persoanei pentru care a garantat și împotriva celor care sunt obligați față de acesta din urmă, în temeiul cecului.”

25. Articolul 29 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 29. — Cecul este plătit la vedere. Orice clauză contrară se consideră nescrisă.”

26. Articolul 30 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 30. — Cecul emis și plătit în România trebuie, sub sancțiunea pierderii dreptului de regres împotriva giranților, garanților și a trăgătorului, să fie prezentat la plată în termen de 15 zile.

Cecul emis într-o țară străină și plătit în România trebuie să fie prezentat în termen de 30 de zile, iar dacă este emis în afara Europei în termen de 70 de zile.

Termenele prevăzute la alin. 1 și 2 se calculează pe zile calendaristice, începând cu ziua următoare datei emiterii.

Dacă cecul este plătit în străinătate, termenul de prezentare la plată va fi cel stabilit de legea locului plății.”

27. Articolul 32 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 32. — Prezentarea unui cec la instituția de credit a plătitorului sau la o casă de compensare echivalează cu o prezentare la plată.”

28. Articolul 32¹ se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 32¹. — Prezentarea unui cec la plată se poate face în original sau prin trunchiere.

În sensul prezentei legi, prin *trunchiere* se înțelege procedeul informatic care constă în următoarele operațiuni succesive:

a) transpunerea în format electronic a informațiilor relevante din cecul original sau din cecul remis la încasare de către beneficiar printr-un canal electronic securizat;

b) reproducerea imaginii cecului original sau a imaginii cecului remis la încasare de către beneficiar printr-un canal electronic securizat, astfel cum a fost recepționată în condițiile art. 32⁴; și

c) transmiterea informației electronice obținute prin operațiunile prevăzute la lit. a) și b) către instituția de credit plătitoare.

Prezentarea la plată a unui cec prin trunchiere produce aceleași efecte juridice ca și prezentarea la plată a cecului original, cu condiția ca acesta din urmă să fi fost emis cu respectarea prevederilor legii.

Instituțiile de credit pot recurge la procedeul trunchierii, cu condiția ca între ele și între instituția de credit a beneficiarului și beneficiar să existe o convenție prealabilă în contextul unui aranjament de plată și de transfer de documente sau o convenție constând în aderarea lor la un sistem de plăți.

În relația dintre instituțiile de credit, informațiile relevante pentru trunchiere, cuprinse în cecul original sau în imaginea cecului original, transmis printr-un canal electronic securizat, sunt stabilite potrivit convenției prevăzute la alin. 4.

Imaginea cecului original reprezintă copia electronică a cecului original. Imaginea cecului original trebuie să respecte standardele stabilite potrivit convenției prevăzute la alin. 4.

Momentul recepționării de către instituția de credit plătitoare, respectiv de către un sistem de plăți a informațiilor relevante pentru trunchiere și a imaginii electronice a respectivului cec, potrivit alin. 2, constituie momentul prezentării la plată.

Transmiterea către instituția de credit plătitoare a informațiilor relevante și a imaginii cecului, prin trunchiere, trebuie realizată astfel încât să se asigure autenticitatea și integritatea acestora, prin utilizarea oricăror procedee tehnice admise de lege.

Pentru ca instituția de credit a beneficiarului să prezinte la plată cecul, beneficiarul, client al său, trebuie să îi transmită fie cecul în original, fie imaginea cecului original, printr-un canal electronic securizat.”

29. Articolul 32² se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 32². — Când prezintă la plată un cec în original sau imaginea cecului original, prin trunchiere, instituția de credit este obligată:

a) să verifice dacă cecul original sau imaginea cecului original respectă prevederile legale cu privire la formă și

conținut, inclusiv succesiunea girurilor, cu excepția autenticității semnăturilor trăgătorului și giranților sau a reprezentanților legali ori, după caz, a împuterniciților acestora;

b) să garanteze acuratețea și conformitatea informațiilor relevante pentru trunchiere, transmise electronic, cu datele din cecul original, precum și conformitatea imaginii cecului cu cecul original.

Instituția de credit care prezintă la plată un cec prin trunchiere răspunde de orice pierdere suferită prin nerespectarea obligațiilor prevăzute la alin. 1.”

30. Articolul 32³ se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 32³. — Refuzul total sau parțial la plată al unui cec prezentat la plată prin trunchiere se face în formă electronică, de către instituția de credit plătitoare.

În baza refuzului prevăzut la alin. 1, instituția de credit care deține cecul original sau căreia beneficiarul i-a remis imaginea cecului original, printr-un canal electronic securizat, va înscrie pe cec în original:

a) data prezentării acestuia la plată, spre a se constata dacă prezentarea s-a efectuat în cadrul termenului prevăzut la art. 30;

b) mențiunea «Refuzat» însoțită de motivele refuzului la plată, datată și semnată de către reprezentanți legali sau, după caz, împuterniciți ai acestora.

Mențiunile înscrise pe cecul original, potrivit alin. 2 lit. a) și b), cu respectarea dispozițiilor art. 44, constituie dovada refuzului de plată.

În cazul în care beneficiarul a transmis instituției sale de credit imaginea cecului original prin canal electronic securizat, pentru exercitarea dreptului de protest/regres, acesta va prezenta cecul original în vederea înscrierii mențiunilor doveditoare ale refuzului de plată de îndată ce a primit notificarea refuzului, în condițiile stabilite conform convenției prealabile încheiate între aceștia. Orice pierdere sau imposibilitate de exercitare a drepturilor specifice rezultate din neprezentarea cecului original va fi imputabilă beneficiarului cecului, caz în care instituția de credit nu va răspunde pentru eventuale prejudicii, dacă a informat beneficiarul cu privire la existența refuzului.”

31. După articolul 32³ se introduce un nou articol, articolul 32⁴, cu următorul cuprins:

„Art. 32⁴. — Remiterea unui cec la încasare, printr-un canal electronic securizat, poate fi realizată de beneficiarii care îndeplinesc condițiile de eligibilitate stabilite de instituțiile de credit prin normele și politicile interne ale acestora.

Transmiterea de către beneficiar a imaginii cecului original în format electronic trebuie realizată prin mijloace și procedee tehnice care asigură autenticitatea și integritatea acestuia, conform standardelor de securitate internaționale sau europene.

Remiterea spre încasare a unui cec printr-un canal electronic securizat produce aceleași efecte juridice ca și remiterea spre încasare a cecului original, pe suport hârtie, cu condiția ca acesta din urmă să fi fost emis cu respectarea prevederilor legii.”

32. La articolul 33, alineatul 2 se modifică și va avea următorul cuprins:

„În lipsa unui astfel de ordin, trasul poate plăti și după expirarea termenului.”

33. La articolul 35, alineatele 1 și 3 se abrogă.

34. Articolul 37 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 37. — Când un cec este plătit într-o monedă care nu are curs la locul plății, suma poate fi plătită, în termenul de prezentare a cecului, în moneda țării, după valoarea ei din ziua plății. Dacă plata nu a fost făcută la prezentare, posesorul poate, la alegerea sa, să ceară ca suma să îi fie plătită în moneda țării, fie după cursul în ziua prezentării, fie după cursul din ziua plății.

Valoarea monedei străine este determinată după uzurile locului de plată. Trăgătorul poate totuși să stipuleze că suma de plată va fi calculată după un curs indicat în cec.

Regulile aici prevăzute nu se aplică în cazul când trăgătorul a stipulat că plata va trebui făcută într-o monedă anume precizată, prin clauza de plată efectivă în monedă străină.

Dacă suma este precizată într-o monedă având aceeași denumire, dar o valoare diferită în țara de emisiune și în aceea a plății, se presupune că indicarea se referă la moneda locului de plată.”

35. După articolul 37 se introduce un nou articol, articolul 37¹, cu următorul cuprins:

„Art. 37¹. — Plata cecurilor emise în alte valute și care au curs la locul plății și sunt plătibile în lei se va face prin conversia valutară a sumelor la cursul Băncii Naționale a României valabil în ziua prezentării la plată a cecului.”

36. Articolele 38, 39 și 40 se abrogă.

37. La articolul 41, alineatele 2, 4 și 5 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Primitorul nu poate gira cecul decât unei instituții de credit pentru încasare; instituția de credit nu îl poate gira mai departe. Girurile puse contra acestei dispoziții se consideră nescrise.

.....
Cel care plătește un cec netransmisibil altei persoane decât primitorului sau instituției de credit giratare pentru încasare răspunde de plata făcută.

Clauza «netransmisibil» trebuie pusă chiar de instituția de credit, la cererea clientului.”

38. Articolul 42 se abrogă.

39. Articolul 43 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 43. — Posesorul poate exercita dreptul de regres împotriva giranților, trăgătorului și celorlalți obligați, dacă cecul prezentat în termen util nu este plătit și dacă refuzul de plată este constat:

1. fie printr-un act autentic (protest);
2. fie prin mențiunea de refuz a trasului datată și scrisă pe cec, cuprinzând ziua când a fost prezentat, conform prevederilor art. 32³ alin. 2 lit. b);
3. fie prin mențiunea de refuz a trasului datată și scrisă pe o copie a cecului refuzat, certificată de tras, în cazul pierderii originalului pe circuit bancar și cuprinzând ziua când a fost prezentat.

Posesorul păstrează drepturile sale contra trăgătorului și pentru cecurile prezentate la plată după expirarea termenului de prezentare. Dacă, după trecerea termenului de prezentare, disponibilul nu mai există prin faptul trasului, posesorul cecului pierde aceste drepturi în total sau numai în limita sumei dispărute.”

40. Articolul 45 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 45. — Posesorul trebuie să aducă la cunoștința girantului său și a trăgătorului despre neplată, în cele 4 zile lucrătoare care urmează zilei protestului sau constatării echivalente ori zilei prezentării, dacă există mențiunea «fără cheltuieli». Fiecare girant trebuie, în cele două zile lucrătoare ce urmează zilei în care a primit înștiințarea, să o aducă la cunoștința girantului său, arătând numele și adresele celor care au făcut înștiințările precedente; înștiințările se vor realiza astfel până la trăgător. Termenele prevăzute în prezentul articol curg de la primirea înștiințării precedente.

În cazul în care o înștiințare este transmisă unui semnatar al cecului, aceasta trebuie să fie transmisă în același termen și avalistului său.

În cazul în care un girant nu a indicat adresa sa sau a indicat-o într-un mod ilizibil, înștiințarea transmisă girantului, care îl precedă, este suficientă.

El trebuie să dovedească că a făcut înștiințarea în termenul prescris. Înștiințarea se consideră făcută în termen dacă a fost predată oficiului poștal cel mai târziu în ultima zi a termenului.

Cel care nu face înștiințarea în termenul mai sus indicat nu decade din dreptul său de regres; el este răspunzător, dacă va fi cazul, de paguba cauzată prin neglijența sa, fără însă ca daunele să poată depăși suma din cec.”

41. Articolul 46 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 46. — Trăgătorul, girantul sau avalistul, prin reprezentantul său legal sau, după caz, împuternicitul acestuia, poate, prin mențiunea «fără cheltuieli», «fără protest» sau orice altă expresie echivalentă, scrisă pe cec și semnată, să scutească posesorul, pentru exercitarea dreptului de regres, de formularea protestului sau a unei constatări echivalente.

Această mențiune nu exclude obligația posesorului de prezentare a cecului la termenele stabilite, nici de înștiințările ce urmează a fi transmise.

Dovada nerespectării termenelor este în sarcina celui care o opune posesorului.

Dacă mențiunea este înscrisă de trăgător, ea produce efecte față de toți semnarii; dacă ea este înscrisă de către un girant sau un avalist, ea produce efectele sale numai față de acesta. În cazul în care, deși există clauza înscrisă de trăgător, posesorul formulează protestul sau constatarea echivalentă, cheltuielile rămân în sarcina posesorului. Dacă mențiunea a fost înscrisă de un girant sau de un avalist, cheltuielile protestului sau ale constatării echivalente, dacă un astfel de act a fost întocmit, pot fi cerute de la toți semnarii.”

42. La articolul 47, alineatele 1 și 2 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 47. — Toți cei care s-au obligat prin cec sunt obligați solidar față de posesor.

Posesorul se poate îndrepta împotriva tuturor acestor persoane, individual sau colectiv, fără a fi ținut să observe ordinea în care s-au obligat.”

43. La articolul 48, punctele 2 și 3 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„2. Dobânda legală, calculată de la prezentare.

3. Cheltuielile de protest și celelalte cheltuieli”.

44. La articolul 49, punctul 2 se modifică și va avea următorul cuprins:

„2. Dobânda legală la această sumă, calculată din ziua când a plătit suma.”

45. La articolul 50, alineatul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 50. — Oricare obligat împotriva căruia se exercită sau ar putea fi exercitat un drept de regres poate cere, în schimbul plății, predarea cecului, împreună cu protestul.”

46. Articolul 51 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 51. — Când prezentarea cecului, formularea protestului sau a constatării echivalente în termenele prevăzute în prezenta lege este împiedicată de un obstacol de neînlăturat (prevădere legală, caz fortuit ori de forță majoră), aceste termene sunt prelungite în condițiile legii.

Posesorul este dator să aducă fără întârziere la cunoștința girantului său, trăgătorului, prin scrisoare recomandată sau prin orice mijloc de comunicare care asigură confirmarea primirii, cazul fortuit ori de forță majoră și să înscrie pe cec o mențiune în acest sens datată și semnată de el, urmând a fi aplicate dispozițiile art. 45 în mod corespunzător.

După încetarea cazului fortuit ori de forță majoră, posesorul trebuie, fără întârziere, să prezinte cecul la plată.

În cazul în care cazul fortuit ori de forță majoră durează 15 zile calendaristice, calculate de la data când posesorul a adus la cunoștința girantului său, trăgătorului, cazul fortuit ori de forță majoră, chiar dacă înștiințarea este făcută înainte de

expirarea termenului de prezentare, drepturile de regres pot fi exercitate fără a fi nevoie de prezentare.

Nu se consideră cazuri fortuite ori de forță majoră faptele pur personale ale posesorului sau ale celui pe care el l-a însărcinat cu prezentarea cecului sau cu întocmirea protestului.”

47. Articolul 52 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 52. — Între mai mulți obligați care au o situație egală în cec nu se poate exercita acțiunea cambială; raporturile dintre aceste persoane sunt reglementate de prevederile legale cu privire la obligațiile solidare.”

48. Articolul 54 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 54. — În termen de 5 zile de la primirea somației, debitorul poate formula contestație la executare.

Contestația se va introduce la instanța de executare, care o va judeca potrivit Codului de procedură civilă, de urgență și cu precădere, înaintea oricărei alte cauze.

Hotărârea pronunțată asupra contestației va putea fi atacată numai cu apel în termen de 15 zile de la pronunțare.

Instanța va putea suspenda executarea numai în cazul în care contestatorul, înscriindu-se în fals, nu recunoaște semnătura sa sau pe cea a reprezentanților legali ori a împuterniciților săi sau nu recunoaște procura.

În caz de suspendare a executării, creditorul va putea obține măsuri de asigurare.”

49. Articolul 55 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 55. — În procesele pornite fie pe cale de acțiune, fie pe cale de opoziție, la somația de executare a cecului, debitorul nu va putea opune decât excepțiile de nulitate a titlului, prevăzute la art. 2 și 23, în condițiile legii.

Excepțiile personale trebuie întotdeauna întemeiate pe o probă scrisă.”

50. La articolul 56, alineatul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 56. — Dacă din raportul care a dat naștere emiterii sau transmiterii cecului derivă o acțiune causală, aceasta poate fi exercitată și ulterior emiterii sau transmiterii cecului, afară de cazul în care se dovedește novația.”

51. Articolul 58 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 58. — Protestul se întocmește de către executorul judecătoresc, notarul public sau avocat.

Protestul se poate întocmi și la orice judecătorie.

Asistența martorilor nu este necesară la întocmirea protestului.”

52. Articolul 59 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 59. — Protestul poate fi întocmit prin act separat sau pe însuși originalul cecului ori pe duplicatul acestuia.

Dacă protestul este întocmit prin act separat, mențiunea de întocmire a protestului va fi făcută pe titlul deus la protest, afară de cazul când a trebuit să se procedeze la întocmirea protestului fără posesia titlului.”

53. Articolul 60 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 60. — Protestul trebuie întocmit împotriva trăgătorului, chiar dacă nu este prezent.

În cazul falimentului trasului, posesorul poate întocmi protestul împotriva acestuia.

Dacă trăgătorul a încetat din viață, protestul se va întocmi de asemenea pe numele său.”

54. La articolul 61, alineatele 1 și 2 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 61. — Protestul trebuie să cuprindă:

1. Anul, luna, ziua și ora în care a fost întocmit;
2. Numele și prenumele/denumirea celui care a cerut formularea protestului;
3. Numele și prenumele persoanei/denumirea entității împotriva căreia s-a formulat protestul;
4. Locul unde a fost întocmit;
5. Somația de plată.

Protestul va fi scris de cel care l-a întocmit.”

55. La articolul 62, alineatul 3 se modifică și va avea următorul cuprins:

„În cazurile prevăzute de alin. 1 al prezentului articol, girul fără dată se consideră realizat înainte de declarație.”

56. Articolele 64 și 65 se abrogă.

57. Articolul 66 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 66. — În cazul alterării textului unui cec, semnatarul rămân obligat în termenii textului original.”

58. La articolul 67, alineatele 1 și 3 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 67. — În caz de pierdere, sustragere sau distrugere a cecului, posesorul va putea înștiința despre aceasta pe tras și să solicite anularea titlului printr-o cerere adresată judecătoriei, în condițiile legii.

.....
Instanța de judecată competentă, după examinarea cererii și a elementelor produse, ca și a dreptului posesorului, va pronunța în cel mai scurt timp posibil o ordonanță prin care, specificând datele cecului, îl va declara nul în mâinile oricui s-ar găsi și va autoriza a se face plata cecului după 15 zile de la publicarea ordonanței în Monitorul Oficial al României, dacă între timp deținătorul cecului nu a făcut opoziție.”

59. Articolul 73 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 73. — Acțiunile de regres ale posesorului împotriva giranților, trăgătorului sau celorlalți obligați se prescriu în termen de 6 luni, calculat de la expirarea termenului de prezentare.

Acțiunile de regres ale diferiților obligați la plata cecului, unii împotriva altora, se prescriu în termen de 6 luni, calculate din ziua în care obligatul a plătit cecul sau din ziua în care acțiunea în regres a fost pornită împotriva sa.”

60. Articolul 75 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 75. — Prin expresia *instituție de credit* întrebuințată în prezenta lege se înțelege persoanele juridice prevăzute de

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare.”

61. La articolul 76, alineatul 2 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Când cea din urmă zi a termenului prevăzut de lege, pentru îndeplinirea actelor privitoare la cec și în special pentru prezentarea sau pentru formularea protestului sau a unui act echivalent este o zi de sărbătoare legală, acest termen este prorogat până la următoarea zi lucrătoare. Zilele de sărbătoare legale intermediare sunt cuprinse în calculul termenului.”

62. Articolul 77 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 77. — În termenele prevăzute prin prezenta lege nu se ia în calcul ziua de la care ele încep să curgă.”

63. După articolul 78 se introduce un nou articol, articolul 78¹, cu următorul cuprins:

„Art. 78¹. — După prezentarea la plată, posesorul instrumentului poate solicita retragerea din circuitul bancar, în baza unei solicitări adresate instituției sale de credit prin orice mijloace de comunicare agreate, iar instrumentul va fi retras din circuitul bancar de către instituția sa de credit, dacă nu a fost debitat contul clientului plătitor sau nu a fost inițiat refuzul la plată pe contul acestuia. În acest caz, posesorul își asumă consecințele retragerii de la decontare.

Instrumentul retras nu mai poate fi prezentat la plată.”

64. Articolele 79—83 se abrogă.

65. Articolul 85 se abrogă.

66. După articolul 85 se introduce un nou articol, articolul 85¹, cu următorul cuprins:

„Art. 85¹. — Banca Națională a României este autoritatea competentă să emită norme pentru punerea în aplicare a prezentei legi.”

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ION-MARCEL CIOLACU

PREȘEDINTELE SENATULUI
FLORIN-VASILE CÎȚU

București, 17 iunie 2022.
Nr. 182.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

**privind promulgarea Legii pentru modificarea și completarea
Legii nr. 59/1934 asupra cecului**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 59/1934 asupra cecului și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 17 iunie 2022.
Nr. 901.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 12

din 18 ianuarie 2022

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2, ale art. 4, ale art. 5 alin. (2) lit. d) și ale art. 65 lit. h) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 192/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, precum și pentru modificarea lit. a) a art. 7 din Legea nr. 81/2018 privind reglementarea activității de telemuncă, în ansamblu, și a art. 1 pct. 1 din această ordonanță, în special

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantei Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2, ale art. 4, ale art. 5 lit. d) și ale art. 65 lit. h) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19 și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 192/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, precum și pentru modificarea lit. a) a art. 7 din Legea nr. 81/2018 privind reglementarea activității de telemuncă. Excepția a fost ridicată de Felicia Lăcrămioara Năstasie în Dosarul nr. 10.990/225/2020 al Judecătoria Drobeta-Turnu Severin și constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.658D/2021.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantei Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată. Astfel, cu privire la criticile de neconstituționalitate privind dispozițiile Legii nr. 55/2020, invocă cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 381 din 8 iunie 2021 și Decizia nr. 392 din 8 iunie 2021. În ceea ce privește Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 192/2020, arată că nu era necesară o lege de abilitare a Guvernului pentru emiterea ordonanței de urgență, precum și faptul că în nota de fundamentare și în preambulul actului normativ emiterea acestuia este justificată prin situația extraordinară raportată la contextul pandemiei de COVID-19.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 29 aprilie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 10.990/225/2020, **Judecătoria Drobeta-Turnu Severin a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2, ale art. 4, ale art. 5 lit. d) și ale art. 65 lit. h) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor**

pandemiei de COVID-19 și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 192/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, precum și pentru modificarea lit. a) a art. 7 din Legea nr. 81/2018 privind reglementarea activității de telemuncă. Excepția a fost ridicată de Felicia Lăcrămioara Năstasie într-o cauză având ca obiect plângerea formulată împotriva procesului-verbal de contravenție prin care a fost amendată pentru că nu a purtat masca de protecție în spațiul public.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea acesteia arată, în esență, că dispozițiile art. 65 lit. h) din Legea nr. 55/2020 califică drept contravenție nerespectarea de către persoanele fizice a măsurilor individuale de protecție a vieții și pentru limitarea efectelor tipului de risc produs asupra sănătății persoanelor, stabilite conform art. 5 alin. (2) lit. d) din aceeași lege. Aceste dispoziții legale au un caracter general și nespecific privind fapta care constituie contravenție. Art. 13 din Legea nr. 55/2020 nu definește purtarea măștii de protecție ca fiind sub incidența sintagmei „măsuri individuale de protecție a vieții și pentru limitarea efectelor tipului de risc produs asupra sănătății persoanelor”.

6. În ceea ce privește art. 2 din Legea nr. 55/2020, arată că starea de alertă este un termen juridic „alienat”, nefiind prevăzut în Constituție și care încearcă să înlocuiască starea de urgență. Există o similitudine între definiția stării de urgență, așa cum a fost reținută de Comisia de la Veneția în Raportul adoptat la Strasbourg în data de 19 iunie 2020, și definiția stării de alertă, așa cum reiese din textul de lege criticat. Guvernul poate doar să declare o stare de urgență, dar nu poate emite hotărâri care restrâng drepturi, declararea stării de urgență necesitând aprobarea Parlamentului.

7. Referitor la art. 4 din Legea nr. 55/2020, autoarea excepției arată că, potrivit reglementărilor stării de urgență, definite la art. 53 coroborat cu art. 93 din Constituție, restrângerea drepturilor se poate face doar prin lege. Președintele României este cel care poate defini aceste măsuri excepționale prin care se restrâng drepturi și care cere Parlamentului încuviințarea măsurilor, în cel mult 5 zile de la instituirea acestora. În cazul dispozițiilor de lege criticate, Guvernul instituie măsuri excepționale, la propunerea ministrului afacerilor interne. Aceste reglementări încearcă să înlocuiască autoritatea executivă a Președintelui prin autoritatea ministrului afacerilor interne și cea legislativă a Parlamentului prin autoritatea executivă a Guvernului. Așadar, instituția stării de alertă este o încălcare a statului de drept. Amintește și că, potrivit art. 73 alin. (3) din Constituție, Parlamentul nu poate institui reglementări în afara

Constituției, creând o instituție nouă, starea de alertă, ci trebuia, proporțional cu situația dată, să reglementeze regimul unei stări de urgență prin lege, după ce Președintele a instituit-o, în termen de 5 zile de la instituire.

8. În ceea ce privește Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 192/2020, autoarea excepției arată că aceasta încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5), ale art. 61 alin. (1), ale art. 108 alin. (3) și ale art. 115 alin. (1), (2), (4) și (5). De asemenea, susține că sunt încălcate și dispozițiile Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative. În acest sens, arată că Legea nr. 262/2019 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe nu menționează sub nicio formă modificarea unei legi privind restrângerea unor drepturi și libertăți fundamentale. Această lege a ieșit din vigoare în februarie 2021 și nu a fost emisă o altă lege de abilitare a Guvernului pentru perioada de timp scursă de la încetarea efectelor sale. Proiectul de lege privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe L360/2020 a fost respins de Senat. Totodată, autoarea excepției arată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 192/2020 restrânge drepturi și libertăți cu încălcarea prevederilor art. 53 din Constituție. De asemenea, apreciază că nu a existat o situație extraordinară care să justifice emiterea acestei ordonanțe de urgență, iar Guvernul nu putea legifera în absența unei legi de abilitare. Arată că situația extraordinară are în vedere un grad ridicat de abatere de la comun, însă Legea nr. 55/2020 a fost adoptată într-un context excepțional, ce a avut în vedere toți factorii pe care Guvernul îi enumeră în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 192/2020, fapt ce nu mai poate încadra modificarea Legii nr. 55/2020 în sfera urgenței stabilite de Constituție. Consideră că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 192/2020 a fost modificată cu încălcarea art. 3 alin. (1) și a art. 36 alin. (1) din Legea nr. 24/2000, sintagma „spațiu public” fiind contrară voinței legiuitorului primar, care în varianta inițială a Legii nr. 55/2020 a prevăzut obligativitatea purtării măștii de protecție în spații publice închise, nu și în cele deschise. Autoarea excepției arată și că, în mod contrar dispozițiilor art. 42 din Legea nr. 24/2000, în cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 192/2020 nu s-a menționat temeiul legal al emiterii actului normativ. Totodată, consideră că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 192/2020 restrâng dreptul cetățenilor la libera circulație și o serie de alte drepturi fundamentale, prin condiționarea oricărei activități de purtarea măștii de protecție.

9. **Judecătoria Drobeta-Turnu Severin** apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

10. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 2, ale art. 4, ale art. 5 lit. d) și ale art. 65 lit. h) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 15 mai 2020, precum și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 192/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, precum și pentru modificarea lit. a) a art. 7 din Legea nr. 81/2018 privind reglementarea activității de telemuncă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1042 din 6 noiembrie 2020. În ceea ce privește art. 5 lit. d) din Legea nr. 55/2020, Curtea constată că autoarea excepției are în vedere, în realitate, dispozițiile art. 5 alin. (2) lit. d). De asemenea, în ceea ce privește dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 192/2020, Curtea constată că criticile de neconstituționalitate intrinsecă vizează doar prevederile art. 1 pct. 1. Dispozițiile de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 2 din Legea nr. 55/2020: „*Starea de alertă reprezintă răspunsul la o situație de urgență de amploare și intensitate deosebite, determinată de unul sau mai multe tipuri de risc, constând într-un ansamblu de măsuri cu caracter temporar, proporționale cu nivelul de gravitate manifestat sau prognozat al acesteia și necesare pentru prevenirea și înlăturarea amenințărilor iminente la adresa vieții, sănătății persoanelor, mediului înconjurător, valorilor materiale și culturale importante ori a proprietății.*”;

— Art. 4 din Legea nr. 55/2020: „(1) *Starea de alertă se instituie de Guvern prin hotărâre, la propunerea ministrului afacerilor interne, și nu poate depăși 30 de zile. Starea de alertă poate fi prelungită, pentru motive temeinice, pentru cel mult 30 de zile, prin hotărâre a Guvernului, la propunerea ministrului afacerilor interne.*

(2) *Starea de alertă se instituie pe întreg teritoriul țării sau doar pe teritoriul unor unități administrativ-teritoriale, după caz.*

(5) *Valabilitatea documentelor eliberate de instituțiile și autoritățile publice, precum și de entitățile private autorizate conform legii se menține pe toată perioada stării de alertă, precum și pentru o perioadă de 90 de zile de la încetarea acestei stări.*

(6) *Prin excepție de la alin. (1), în cazul dovezilor înlocuitoare ale permiselor de conducere — cu drept de circulație, se menține numai valabilitatea celor emise în temeiul art. 111 alin. (1) lit. b), alin. (4) sau (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pe toată perioada stării de alertă, precum și pentru o perioadă de 10 zile de la încetarea acestei stări. Pentru aceeași perioadă se menține și valabilitatea prelungirii dreptului de circulație, dispusă de procuror sau de instanța de judecată potrivit art. 111 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare.*”;

— Art. 5 alin. (2) lit. d) din Legea nr. 55/2020: „*Măsurile pentru asigurarea rezilienței comunităților sunt: [...] d) măsuri de protecție a vieții și pentru limitarea efectelor tipului de risc produs asupra sănătății persoanelor, inclusiv instituirea carantinei sau a izolării la domiciliu.*”;

— Art. 65 lit. h) din Legea nr. 55/2020: „*Constituie contravenții, în măsura în care nu sunt săvârșite în astfel de condiții încât să fie considerate potrivit legii penale infracțiuni, următoarele fapte săvârșite pe durata stării de alertă: [...]*

h) *nerespectarea de către persoanele fizice a măsurilor individuale de protecție a vieții și pentru limitarea efectelor tipului de risc produs asupra sănătății persoanelor, stabilite conform art. 5 alin. (2) lit. d).*”;

— Art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 192/2020: „*Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 15 mai 2020, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:*

1. *La articolul 13, litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:*

«*a) obligativitatea purtării măștii de protecție în spațiile publice, spațiile comerciale, mijloacele de transport în comun și la locul de muncă;*»”.

14. Autoarea excepției susține că aceste dispoziții de lege sunt contrare următoarelor prevederi din Constituție: art. 1 alin. (3), (4) și (5) referitoare la statul de drept, separația puterilor în stat și obligația respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 61 alin. (1) privind rolul Parlamentului, art. 73 alin. (3) lit. g) referitor la reglementarea prin legi organice a regimului stării de asediu și al stării de urgență, art. 93 privind măsurile excepționale, art. 108 alin. (3) referitor la legile de abilitare în temeiul cărora se emit ordonanțele Guvernului și art. 115 alin. (1), (2), (4) și (5) privind delegarea legislativă.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 5 alin. (2) lit. d) și ale art. 65 lit. h) din Legea nr. 55/2020 au mai fost supuse analizei de constituționalitate în raport cu critici similare celor invocate în prezenta cauză. Astfel, prin Decizia nr. 381 din 8 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 836 din 1 septembrie 2021, Curtea a reținut că sintagma „*măsuri de protecție a vieții și pentru limitarea efectelor tipului de risc produs asupra sănătății persoanelor*” din cuprinsul Legii nr. 55/2020 se referă la măsuri consacrate la nivelul legii, așa cum de altfel este și măsura obligativității purtării măștii de protecție, consacrată în mod expres în conținutul art. 13 lit. a) din Legea nr. 55/2020. În situația persoanelor care au fost sancționate contravențional pentru nerespectarea obligației de a purta masca de protecție, Curtea a constatat că acestea aveau posibilitatea de a lua cunoștință de această obligație prin examinarea conținutului art. 13 lit. a) din Legea nr. 55/2020. De asemenea, hotărârile Guvernului emise pentru instituirea și prelungirea stării de alertă, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, au menționat în mod constant obligativitatea purtării măștii de protecție.

16. Prin urmare, având în vedere cele mai sus arătate, Curtea a considerat că persoanele fizice aveau posibilitatea de a cunoaște măsurile la care se referă art. 5 alin. (2) lit. d) și art. 65 lit. h) din Legea nr. 55/2020, precum și obligațiile ce le revin, astfel încât să își poată conforma conduita potrivit dispozițiilor legale și să înțeleagă consecințele nerespectării acestor obligații.

17. De asemenea, Curtea a apreciat că aceleași concluzii sunt valabile și în ceea ce privește posibilitatea agentului constator, respectiv a instanței de judecată de a identifica fapta contravențională, de a evalua gravitatea faptei și de a stabili o sancțiune contravențională proporțională cu aceasta.

18. În ceea ce privește critica referitoare la dispozițiile art. 2 din Legea nr. 55/2020, Curtea reține că, potrivit art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/1999 privind regimul stării de asediu și regimul stării de urgență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 22 din 21 ianuarie 1999, cu modificările și completările ulterioare, „*Starea de urgență reprezintă ansamblul de măsuri excepționale de natură politică, economică și de ordine publică aplicabile pe întreg teritoriul țării sau în unele unități administrativ-teritoriale care se instituie în următoarele situații: a) existența unor pericole grave actuale sau iminente privind securitatea națională ori funcționarea democrației constituționale; b) iminența producerii ori producerea unor calamități care fac necesară prevenirea, limitarea sau înlăturarea, după caz, a urmărilor unor dezastre.*” Potrivit art. 4 din aceeași ordonanță de urgență, „*pe durata stării*

de asediu sau a stării de urgență, exercițiul unor drepturi și libertăți fundamentale poate fi restrâns, cu excepția drepturilor omului și libertăților fundamentale prevăzute la art. 32, numai în măsura în care situația o cere și cu respectarea art. 53 din Constituția României, republicată.” Prevederile art. 93 din Constituție stabilesc că Președintele României instituie, potrivit legii, starea de asediu sau starea de urgență în întreaga țară ori în unele unități administrativ-teritoriale, solicitând Parlamentului încuviințarea măsurii adoptate, în cel mult 5 zile de la luarea acesteia.

19. Autoarea excepției, observând că dispozițiile art. 2 și 4 din Legea nr. 55/2020 se referă la măsuri concepute să răspundă unei situații de amploare și intensitate deosebite, determinată de unul sau mai multe tipuri de risc, măsuri necesare pentru prevenirea și înlăturarea amenințărilor iminente la adresa vieții, sănătății persoanelor, mediului înconjurător, valorilor materiale și culturale importante ori a proprietății și care pot presupune restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți fundamentale, face o paralelă cu situația de urgență și constată că nu sunt îndeplinite condițiile constituționale prevăzute de art. 93. Concluzia sa este aceea că starea de alertă este o instituție juridică „alienată”.

20. Față de această critică, Curtea reține că, în argumentele pe care le invocă, autoarea excepției face abstracție de faptul că dispozițiile art. 53 alin. (1) din Constituție prevăd posibilitatea restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți dacă se impune pentru apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav. O astfel de restrângere poate fi dispusă prin lege, numai dacă este necesară într-o societate democratică. Măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății. Posibilitatea stabilirii prin lege a unor astfel de restrângeri este prevăzută de legiuitorul constituant distinct de situația de urgență, astfel că instituirea măsurilor care restrâng exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți potrivit art. 53 din Constituție se face după o procedură diferită de cea prevăzută de art. 93.

21. Prin urmare, Curtea apreciază că nu există niciun obstacol constituțional pentru legiuitor ca, în considerarea situațiilor enumerate în art. 53, să reglementeze printr-o lege, așa cum este și Legea nr. 55/2020, o serie de măsuri care pot avea drept efect restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, fără a fi necesară instituirea stării de urgență de către Președintele României, așa cum susține autoarea excepției. În măsura în care măsurile instituite se circumscriu condițiilor constituționale ale art. 53, gruparea acestora sub conceptul de „stare de alertă” nu prezintă niciun aspect contrar prevederilor Legii fundamentale.

22. Cât privește competența Guvernului ca în temeiul prevederilor legale ale Legii nr. 55/2020 să emită hotărâri prin care să instituie ori să prelungească starea de alertă, Curtea reține că, potrivit prevederilor art. 108 alin. (1) și (2) din Constituție, Guvernul adoptă hotărâri și ordonanțe, iar hotărârile se emit pentru organizarea executării legii. Prin urmare, Guvernul are competența constituțională de a emite hotărâri în executarea legilor. De altfel, cu privire la acest aspect, Curtea, prin Decizia nr. 391 din 8 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 719 din 22 iulie 2021, paragraful 41, a reținut că Legea nr. 55/2020 constituie un act normativ-cadru care stabilește principiile de bază ale instituirii stării de alertă, prevăzând, cu titlu general, măsurile ce pot fi dispuse în cadrul acesteia, în vederea atingerii obiectivelor mai sus arătate. Aceste măsuri, astfel cum se arată, în mod expres, la art. 4 alin. (1) din Legea nr. 55/2020, sunt adoptate în aplicarea legii analizate, de către Guvern, prin hotărâre, la propunerea ministrului afacerilor interne, pentru o perioadă de

cel mult 30 de zile, starea de alertă putând fi prelungită, pentru motive temeinice, pentru cel mult 30 de zile. Această manieră de reglementare denotă intenția legiuitorului de a crea un cadru legal pentru implementarea măsurilor cu caracter administrativ necesare și adecvate particularităților crizei epidemiologice existente și evoluției acesteia în fiecare perioadă de timp. Aceste necesități de reglementare nu puteau fi, în mod evident, anticipate la data elaborării Legii nr. 55/2020 și nici prevăzute, în mod expres, în cuprinsul acestei legi, având în vedere caracterul lor variabil, imprevizibil. Cu toate acestea, legea analizată prevede, în mod expres, procedura de instituire și de prelungire a stării de alertă, măsurile care pot fi dispuse pe parcursul acesteia, perioadele de timp pentru care pot fi luate și prelungite astfel de măsuri, condițiile implementării lor, precum și autoritățile și instituțiile statale implicate.

23. Referitor la criticile de neconstituționalitate vizând Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 192/2020, Curtea constată că autoarea excepției critică inexistența unei legi de abilitare necesare pentru emiterea acestui act normativ, potrivit art. 115 alin. (1) și (2) din Constituție.

24. Referitor la această critică, Curtea reține că prevederile constituționale invocate de autoarea excepției au în vedere condițiile necesare emiterii de către Guvern a ordonanțelor simple și nu se referă la ordonanțele de urgență, ale căror condiții de adoptare sunt reglementate în art. 115 alin. (4)–(8) din Constituție. Potrivit acestor din urmă prevederi constituționale, aprobarea sau respingerea ordonanței de urgență se realizează printr-o lege ulterioară. În acest sens, prevederile constituționale ale art. 115 alin. (5) prevăd că „Ordonanța de urgență intră în vigoare numai după depunerea sa spre dezbatere în procedură de urgență la Camera competentă să fie sesizată și după publicarea ei în Monitorul Oficial al României. Camerele, dacă nu se află în sesiune, se convoacă în mod obligatoriu în 5 zile de la depunere sau, după caz, de la trimitere. Dacă în termen de cel mult 30 de zile de la depunere, Camera sesizată nu se pronunță asupra ordonanței, aceasta este considerată adoptată și se trimite celeilalte Camere care decide de asemenea în procedură de urgență.” În alin. (7) al aceluiași articol constituțional se menționează că „Ordonanțele cu care Parlamentul a fost sesizat se aprobă sau se resping printr-o lege în care vor fi cuprinse și ordonanțele ale căror efecte au încetat potrivit alineatului (3).”

29. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Felicia Lăcrămioara Năstasie în Dosarul nr. 10.990/225/2020 al Judecătoriei Drobeta-Turnu Severin și constată că dispozițiile art. 2, ale art. 4, ale art. 5 alin. (2) lit. d) și ale art. 65 lit. h) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 192/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, precum și pentru modificarea lit. a) a art. 7 din Legea nr. 81/2018 privind reglementarea activității de telemuncă, în ansamblu, și dispozițiile art. 1 pct. 1 din această ordonanță, în special, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Drobeta-Turnu Severin și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 18 ianuarie 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

25. Având în vedere cele mai sus reținute, Curtea constată că susținerile autoarei excepției referitoare la neconstituționalitatea emiterii Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 192/2020 raportată la prevederile art. 115 alin. (1) și (2) din Constituție sunt neîntemeiate.

26. Referitor la susținerea potrivit căreia emiterea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 192/2020 nu a fost justificată de existența unei situații extraordinare, analizând nota de fundamentare a actului normativ, Curtea reține că situația avută în vedere de Guvern privește contextul extraordinar cauzat de evoluția pandemiei de COVID-19, care a impus adoptarea unor măsuri urgente, apte să asigure dreptul la sănătate, precum și alte drepturi fundamentale, așa cum sunt dreptul la învățătură și dreptul la muncă. Curtea apreciază că o astfel de situație se circumscrie exigențelor constituționale ale art. 115 alin. (4), care condiționează exercitarea competenței legislative delegate a Guvernului prin emiterea ordonanțelor de urgență de existența unei situații extraordinare, a cărei reglementare nu poate fi amânată. Astfel, evoluția imprevizibilă și gravitatea situației determinate de pandemia de COVID-19 a impus o intervenție legislativă promptă și adecvată, care să răspundă provocărilor concrete pe care le-a ridicat răspândirea virusului SARS-CoV-2 și efectele acestuia asupra sănătății persoanelor.

27. Prin urmare, Curtea apreciază că actul normativ criticat a fost adoptat cu respectarea prevederilor constituționale ale art. 115 alin. (4) din Constituție.

28. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate intrinsecă referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi și al unor libertăți, Curtea constată că autoarea excepției are în vedere dispozițiile art. 1 pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 192/2020 prin care obligația purtării măștii de protecție a fost extinsă în toate spațiile publice, considerând că este încălcat dreptul la liberă circulație. Față de această critică, Curtea reține că, prin Decizia nr. 381 din 8 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 836 din 1 septembrie 2021, paragraful 61, referindu-se la măsura purtării obligatorii a măștii de protecție, a reținut că nu pot fi reținute criticile de neconstituționalitate referitoare la încălcarea dreptului la liberă circulație al persoanelor. Curtea apreciază că, în cauză, nu au intervenit elemente noi, care să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie.

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 78

din 3 martie 2022

referitoare la excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, în ansamblul său, și a dispozițiilor art. 1, art. 2, art. 5 alin. (2) lit. d), art. 65 lit. h) și ale art. 66 lit. a) din Legea nr. 55/2020, precum și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 192/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, precum și pentru modificarea lit. a) a art. 7 din Legea nr. 81/2018 privind reglementarea activității de telemuncă, în ansamblul său, și a dispozițiilor art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 192/2020

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Simina Popescu-Marin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a Legii nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19 și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 192/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, precum și pentru modificarea lit. a) a art. 7 din Legea nr. 81/2018 privind reglementarea activității de telemuncă, excepție ridicată de Elena Ioana Coman în Dosarul nr. 8.610/211/2021 al Judecătoriei Cluj-Napoca — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.310D/2021.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Președintele Curții dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 3.313D/2021, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 55/2020, în integralitate, și a dispozițiilor art. 5, art. 65 și ale art. 66 din Legea nr. 55/2020, precum și a dispozițiilor art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 192/2020 și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 192/2020, în integralitate, excepție ridicată de Elena Ioana Coman în Dosarul nr. 8.612/211/2021 al Judecătoriei Cluj-Napoca — Secția civilă, precum și în Dosarul nr. 3.894D/2021, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 2, art. 5 alin. (2) lit. d), art. 13 lit. a) și ale art. 65 lit. h) din Legea nr. 55/2020, precum și a Legii nr. 55/2020, în ansamblul său, excepție ridicată de Cătălin Dinulescu în Dosarul nr. 6.140/302/2021 al Judecătoriei Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă.

4. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

5. Având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării dosarelor. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 3.313D/2021 și

nr. 3.894D/2021 la Dosarul nr. 3.310D/2021, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca devenită inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate referitoare la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 192/2020, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 50 din 15 februarie 2022. Referitor la dispozițiile Legii nr. 55/2020, pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate a acestora, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, spre exemplu, Decizia nr. 381 din 8 iunie 2021 și Decizia nr. 391 din 8 iunie 2021.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

7. Prin Încheierea din 22 septembrie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 8.610/211/2021, **Judecătoria Cluj-Napoca — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19 și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 192/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, precum și pentru modificarea lit. a) a art. 7 din Legea nr. 81/2018 privind reglementarea activității de telemuncă.** Excepția a fost ridicată de Elena Ioana Coman într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri împotriva unui proces-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii pentru neputerea măștii de protecție într-un spațiu public deschis.

8. Prin Încheierea din 13 octombrie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 8.612/211/2021, **Judecătoria Cluj-Napoca — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 55/2020, în integralitate, și a dispozițiilor art. 5, 65 și 66 din Legea nr. 55/2020 și ale art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 192/2020, precum și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 192/2020, în integralitate.** Excepția a fost ridicată de Elena Ioana Coman într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri împotriva unui proces-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii pentru neputerea măștii de protecție într-un spațiu public deschis.

9. Prin Încheierea din 25 octombrie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 6.140/302/2021, **Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 2, art. 5 alin. (2) lit. d), art. 13 lit. a) și**

ale art. 65 lit. h) din Legea nr. 55/2020, precum și a Legii nr. 55/2020, în ansamblul său. Excepția a fost ridicată de Cătălin Dinulescu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției prevăzută de art. 65 lit. h) din Legea nr. 55/2020 și sancționată de art. 66 lit. a) din Legea 55/2020.

10. **În motivarea excepției de neconstituționalitate,** autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile Legii nr. 55/2020, astfel cum au fost modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 192/2020, sunt de natură a limita drepturile fundamentale ale cetățenilor, respectiv dreptul la viață prin libera respirație a aerului. Prin restrângerile introduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 192/2020 a fost încălcat dreptul la viață privată, garantat de art. 26 din Constituție, art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 7 din Carta drepturilor fundamentale ale Uniunii Europene. Susțin că prin Decizia Curții Constituționale nr. 457 din 25 iunie 2020 s-a stabilit neconstituționalitatea art. 4 alin. (3) și (4) din Legea nr. 55/2020, arătând că Guvernul nu poate emite o hotărâre de instituire a unei stări de alertă pe teritoriul României care apoi să fie aprobată sau anulată de către Parlament, în acest mod nefiind respectat principiul separației puterilor în stat. Guvernul este executivul ce instituie măsuri pentru reducerea unor drepturi fundamentale, iar, potrivit reglementărilor referitoare la starea de urgență, restrângerea drepturilor, în situații excepționale, așa cum sunt acestea definite de art. 53 din Constituție, se poate face doar prin lege. Guvernul nu poate restrânge drepturi în cadrul stării de alertă definite în art. 2 din Legea nr. 55/2020, așa cum se reglementează în articolul 4 alin. (1) al aceleiași legi, starea de alertă fiind un termen juridic neconsacrat de Constituție. În cazul art. 4 alin. (1) din Legea nr. 55/2020, Guvernul instituie măsuri pentru reducerea unor drepturi fundamentale, precum dreptul la educație, dreptul la libera circulație. Guvernul instituie măsuri excepționale, la propunerea ministrului afacerilor interne. Aceste reglementări încearcă să înlocuiască autoritatea executivă a Președintelui, prin autoritatea ministrului afacerilor interne, și cea legislativă a Parlamentului, prin autoritatea executivă a Guvernului.

11. Se mai arată că obligativitatea purtării măștii de protecție interferează cu dreptul la viață privată, în sensul larg, prevăzut de art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și cu dreptul fundamental la sănătate, respectiv cu dreptul persoanei de a consimți la orice act medical ce are loc asupra sa. Art. 13 din Legea nr. 55/2020 nu definește noțiunea de purtare a măștii și, drept urmare, este neconstituțional art. 65 lit. h) din lege ce stabilește sancțiuni în baza măsurilor de protecție a vieții, cu caracter general și nespecific în ceea ce privește fapta pentru care sancțiunile se pot aplica.

12. Art. 65 și 66 din Legea nr. 55/2020 nu se referă în mod clar, precis și distinct la purtarea măștii în spațiul închis sau deschis, iar, în conformitate cu paragraful 64 din Decizia Curții Constituționale nr. 457 din 25 iunie 2020, pentru a fi respectată, o lege trebuie să fie clară, precisă și previzibilă, așa încât destinatarul să își poată adapta în mod corespunzător conduita. Or, Legea nr. 55/2020 nu prevede în mod clar, precis și previzibil o sancțiune pentru nepurtarea măștii în spațiile publice. Mai mult decât atât, dispozițiile art. 13 lit. a) din Legea nr. 55/2020 intră în contradicție cu Ordinul ministrului sănătății și al ministrului afacerilor interne nr. 874/81/2020 privind instituirea obligativității purtării măștii de protecție, a triajului epidemiologic și dezinfectarea obligatorie a mâinilor pentru prevenirea contaminării cu virusul SARS-CoV-2 pe durata stării de alertă, care impune măștile doar în spații publice închise, spații comerciale, mijloace de transport în comun și locuri de muncă. Potrivit prevederilor art. 108 alin. (3) din Constituție, Guvernul

are abilitatea de a emite acte normative cu putere de lege numai în situații excepționale, ce reclamă o urgență și numai în limitele de abilitare prevăzute de legea specială adoptată în acest sens de Parlament.

13. Distinct, se susține că prevederile art. 65 lit. h) din Legea 55/2020 nu sunt predictibile, sunt neclare, ambigue, au un conținut general și nu fac referire expresă la prevederile art. 13 lit. a) din același act normativ. Sintagma „*măsuri de protecție a vieții pentru limitarea efectelor tipului de risc produs asupra sănătății persoanelor*” este mult prea generală, este ambiguă, neclară și poate determina extrem de multe interpretări. Legiuitorul primar nu este consecvent în terminologia folosită, întrucât, în conținutul Legii nr. 55/2020, se regăsește și expresia „*măsuri de protecție sanitară*”. Prevederile art. 65 lit. h) din lege nu întrunesc toate condițiile de calitate a normei, respectiv accesibilitate, claritate, precizie și previzibilitate, iar starea de alertă declarată și prelungită constituie temeiul îngrădirii unui drept fundamental, respectiv dreptul la libera circulație, prevăzut de art. 25 din Constituție.

14. Se mai arată că starea de alertă, nefiind consacrată constituțional, nu poate împrumuta „umbrela constituțională” referitoare la derogările privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, specifică stării de urgență sau stării de asediu. A construi prin lege o instituție nouă, „starea de alertă”, cu un regim evident mai puțin restrictiv decât starea de urgență, reglementată de legiuitorul constituant, dar care să permită eludarea cadrului constituțional care guvernează legalitatea, separația puterilor în stat, condițiile restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, contravine exigențelor generale ale statului de drept. Măsurile „temporare” instituite de Guvern tind să devină permanente.

15. În susținerea criticilor de neconstituționalitate, este invocată jurisprudența Curții Constituționale, spre exemplu, Decizia nr. 152 din 6 mai 2020 și Decizia nr. 457 din 25 iunie 2020.

16. Se mai arată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 192/2020 este o completare ulterioară a Legii nr. 55/2020, restrângând dreptul de exprimare liberă în spațiul public, prin purtarea măștii care acoperă nasul și gura. În cazul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 192/2020, nu numai că nu a existat nicio evaluare asupra impactului măsurilor reglementate, însă aceasta modifică o lege ce restrânge drepturi și libertăți pe care nu le enumeră limitativ în conținutul acesteia. Într-o atare ipoteză, putem avea o lege modificată prin ordonanțe de urgență succesive, ce restrâng drepturi și libertăți, în afara exigențelor art. 53 din Constituție. De asemenea, nu poate fi primită explicația că Guvernul poate emite ordonanțe de urgență în afara legii de abilitare a Parlamentului, chiar dacă acestea privesc o situație pe care Guvernul o caracterizează ca fiind excepțională. În consecință, principiul separației puterilor în stat este încălcat prin adoptarea de către Guvern a unor ordonanțe de urgență ce destabilizează societatea și încalcă principiile statului de drept. Subliniază că voința legiuitorului primar a fost de a defini obligativitatea purtării măștii de protecție în spații publice închise, ceea ce conferă predictibilitate normei de drept, iar Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 192/2020 modifică art. 13 lit. a) din Legea nr. 55/2020 prin eliminarea termenului „*închise*”. Motivarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 192/2020 nu cuprinde niciun aspect ce determină modificarea art. 13 lit. a) din Legea nr. 55/2020, și astfel, sunt încălcate prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție. Nu se poate pune problema de pasivitate a autorității legislative, de vreme ce aceasta a adoptat o lege cu 7 luni înaintea adoptării ordonanței de urgență de modificare, iar Guvernul nu a acționat în mod obiectiv, ci arbitrar.

17. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 192/2020 încalcă și art. 115 alin. (6) din Constituție, deoarece restrânge dreptul

cetățenilor la libera circulație și o serie de alte drepturi fundamentale, prin condiționarea oricărei activități publice de purtarea măștii de protecție, un obiect medical prin destinația sa, nedefinit și, de cele mai multe ori, neconform din punct de vedere medical. De asemenea, ordonanța de urgență, ce nu a fost trimisă spre dezbatere și aprobare Camerei Deputaților și Senatului, încalcă prevederile art. 115 alin. (5) din Constituție.

18. Se susține și încălcarea Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative. În susținerea criticilor de neconstituționalitate sunt invocate aspecte din jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

19. **Judecătoria Cluj-Napoca — Secția civilă**, în Dosarul nr. 3.310D/2021, opinează că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată. Astfel, Legea nr. 55/2020 a fost elaborată în scopul combaterii efectelor pandemiei de COVID-19, prin instituirea unor măsuri temporare și, după caz, graduale, în vederea protejării drepturilor la viață, la integritate fizică și la ocrotirea sănătății și a fost adoptată în contextul generat de dinamica evoluției situației epidemiologice naționale, dar și internaționale, determinată de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2, context în care interesul public general reclama adoptarea unor măsuri care să permită autorităților publice să intervină eficient și cu mijloace adecvate pentru gestionarea crizei existente, așa cum a reținut Curtea Constituțională în considerentele Deciziei nr. 391 din 8 iunie 2021. Legea prevede în mod expres procedura de instituire și de prelungire a stării de alertă, măsurile ce pot fi dispuse pe parcursul acesteia, perioadele pentru care pot fi luate și prelungite astfel de măsuri, condițiile implementării lor, neputându-se susține că actul normativ ar cuprinde măsuri lipsite de claritate, de precizie ori de previzibilitate.

20. Ca urmare a pronunțării Deciziei Curții Constituționale nr. 457 din 25 iunie 2020, hotărârile Guvernului prin care se instituie starea de alertă pe întreg teritoriul țării sau doar pe teritoriul unor unități administrativ-teritoriale nu mai sunt supuse încuviințării Parlamentului, Curtea apreciind că mecanismul este în acord cu dispozițiile Legii fundamentale.

21. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 192/2020, instanța judecătorească apreciază că nu poate fi reținută o încălcare a dreptului la viață privată, așa cum a fost aceasta invocată de autoarea excepției, în condițiile în care a fost adoptată în considerarea necesității instituirii, inclusiv la nivel legislativ, a unor mecanisme care să protejeze în mod adecvat și cu prioritate drepturile convenționale, unionale și constituționale la viață, integritate fizică și ocrotirea sănătății.

22. **Judecătoria Cluj-Napoca — Secția civilă**, în Dosarul nr. 3.313D/2021, opinează că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată. Cu privire la dispozițiile art. 5 alin. (2) lit. d) și ale art. 13 din Legea nr. 55/2020, instanța apreciază că argumentele invocate privesc interpretarea și aplicarea dispozițiilor legale, aspecte ce reprezintă apanajul exclusiv al instanțelor de judecată. Instanța consideră că textele de lege evocate nu prezintă vicii de constituționalitate, reținând că legiuitorul a instituit obligativitatea purtării măștii de protecție în spații publice, fără a distinge după caracterul închis sau deschis al acestora. Or, în virtutea principiului de drept *ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*, rezultă că obligativitatea purtării măștii de protecție este impusă atât în spațiile publice închise, cât și în spațiile publice deschise.

23. Instanța reține, de asemenea, că dispozițiile legale criticate sunt suficient de clare și nu prezintă dificultăți sintactice sau pasaje obscure, respectând regulile gramaticale și de ortografie, permițând oricărei persoane, care la nevoie poate apela la consultantă de specialitate, să prevadă într-o măsură rezonabilă consecințele care pot apărea din nepurtarea măștii în spații publice deschise. Astfel, instanța apreciază că dispozițiile

legale criticate, care prevăd obligativitatea purtării măștii de protecție în spații publice, respectă cerințele de claritate și, implicit, de previzibilitate și sunt conforme normelor constituționale. În acest sens, prin „spațiu public” se înțelege un loc care, prin natura sau destinația lui, este întotdeauna accesibil publicului, iar legea prevede obligativitatea purtării măștii de protecție în spațiile publice, fără a distinge în funcție de caracterul închis sau deschis al acestui spațiu.

24. **Judecătoria Sectorului 5 București** opinează că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată. Astfel, în ceea ce privește dispozițiile art. 65 lit. h) din Legea nr. 55/2020, instanța apreciază că acestea sunt clare, precise și previzibile. Fapta contravențională prevăzută de art. 65 lit. h) din Legea nr. 55/2020 constă în nerespectarea de către persoanele fizice a măsurilor individuale de protecție a vieții și pentru limitarea efectelor tipului de risc produs asupra sănătății persoanelor, stabilite conform art. 5 alin. (2) lit. d), inclusiv instituirea carantinei sau a izolării la domiciliu. Fapta este descrisă cu precizie suficientă pentru a permite persoanelor interesate — care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist — să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat.

25. În opinia instanței, dispozițiile art. 13 lit. a) din Legea nr. 55/2020 se referă la competența ministrului sănătății și a ministrului afacerilor interne de a stabili măsura obligativității purtării măștii de protecție pe durata stării de alertă, în vederea apărării sănătății publice. Instanța subliniază că ordinul comun al celor doi miniștri constituie o expresie a rolului administrației publice de a asigura executarea legii și de a satisface interesul general al societății — în cazul concret, ocrotirea sănătății publice, prin acte emise în regim de putere publică. Cu privire la criticile vizând neconstituționalitatea Legii nr. 55/2020, în ansamblu, instanța reține că au fost reiterate motivele invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate a articolelor invocate anterior din același act normativ.

26. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

27. **Guvernul**, în dosarele nr. 3.310D/2021 și nr. 3.313D/2021, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că dispozițiile legale criticate din Legea nr. 55/2020 nu încalcă prevederile constituționale invocate, sens în care invocă aspecte din jurisprudența în materie a Curții Constituționale, spre exemplu, Decizia nr. 381 din 8 iunie 2021. Reține că ordinul comun al ministrului sănătății și al ministrului afacerilor interne este emis, așa cum se prevede în mod expres, în temeiul și în aplicarea art. 13 lit. a) din Legea nr. 55/2020. O astfel de reglementare corespunde dispozițiilor art. 77 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative. Cu privire la critica vizând încălcarea, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 192/2020, a art. 115 alin. (6) din Constituție, menționează că obligația purtării măștii, astfel cum a constatat și Curtea Constituțională în Decizia nr. 392 din 8 iunie 2021, este o măsură justificată și necesară pentru protejarea dreptului la viață și la sănătate al persoanelor, existând o unanimitate în rândul specialiștilor în recunoașterea contribuției acesteia în procesul de prevenire a infectării cu virusul SARS-CoV-2. Prin urmare, urgența reglementării purtării măștii și în spațiile deschise a fost pe deplin justificată. De asemenea, arată că, din analiza informațiilor publicate pe pagina oficială a Senatului, se constată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 192/2020 a fost transmisă acestei Camere în data de 6 noiembrie 2020, astfel că nu poate fi primită critica referitoare la încălcarea art. 115 alin. (5) din Constituție.

28. Cu privire la critica vizând restrângerea libertății de exprimare, Guvernul arată că portul măștii de protecție nu împiedică, nu cenzurează cu nimic această libertate, sens în care invocă, de asemenea, considerente reținute de Curtea Constituțională în Decizia nr. 392 din 8 iunie 2021.

29. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului în dosarele nr. 3.310D/2021 și nr. 3.313D/2021, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

30. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

31. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum rezultă din dispozitivul încheierilor de sesizare, îl constituie Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 15 mai 2020, în ansamblul său, și dispozițiile art. 1, art. 2, art. 5, art. 13 lit. a), art. 65 și ale art. 66 din Legea nr. 55/2020, precum și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 192/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, precum și pentru modificarea lit. a) a art. 7 din Legea nr. 81/2018 privind reglementarea activității de telemuncă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1042 din 6 noiembrie 2020, în ansamblul său, și dispozițiile art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 192/2020.

32. În Dosarul nr. 3.313D/2021, referitor la dispozițiile art. 5, 65 și 66 din Legea nr. 55/2020, din examinarea criticilor de neconstituționalitate rezultă că, în realitate, acestea vizează dispozițiile art. 5 alin. (2) lit. d), ale art. 65 lit. h) și ale art. 66 lit. a) din Legea nr. 55/2020.

33. În Dosarul nr. 3.894D/2021, referitor la dispozițiile art. 13 lit. a) din Legea nr. 55/2020, din examinarea actelor aflate la dosarul cauzei, Curtea observă că, în realitate, criticile de neconstituționalitate vizează soluția legislativă cuprinsă în art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 192/2020, prin care au fost modificate dispozițiile art. 13 lit. a) din Legea nr. 55/2020, urmând a reține ca obiect al excepției dispozițiile din actul normativ modificator.

34. În consecință, Curtea reține ca obiect al excepției Legea nr. 55/2020, în ansamblul său, și dispozițiile art. 1, art. 2, art. 5 alin. (2) lit. d), art. 65 lit. h) și ale art. 66 lit. a) din Legea nr. 55/2020, precum și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 192/2020, în ansamblul său, și dispozițiile art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 192/2020.

Prevederile criticate din Legea nr. 55/2020 au următorul cuprins:

— Art. 1: „(1) Prezenta lege are ca obiect instituirea, pe durata stării de alertă declarate în condițiile legii, în vederea prevenirii și combaterii efectelor pandemiei de COVID-19, a unor măsuri temporare și, după caz, graduale, în scopul protejării drepturilor la viață, la integritate fizică și la ocrotirea sănătății, inclusiv prin restrângerea exercițiului altor drepturi și libertăți fundamentale.

(2) Măsurile restrictive de drepturi prevăzute în prezenta lege, precum și, după caz, cele de renunțare sau de relaxare a acestora se dispun cu respectarea principiului egalității de tratament juridic pentru situații identice sau comparabile.”;

— Art. 2: „Starea de alertă reprezintă răspunsul la o situație de urgență de amploare și intensitate deosebite, determinată de unul sau mai multe tipuri de risc, constând într-un ansamblu de măsuri cu caracter temporar, proporționale cu nivelul de gravitate manifestat sau prognozat al acesteia și necesare pentru prevenirea și înlăturarea amenințărilor iminente la adresa vieții, sănătății persoanelor, mediului înconjurător, valorilor materiale și culturale importante ori a proprietății.”;

— Art. 5 alin. (2) lit. d): „Măsurile pentru asigurarea rezilienței comunităților sunt: [...] d) măsuri de protecție a vieții și pentru limitarea efectelor tipului de risc produs asupra sănătății persoanelor, inclusiv instituirea carantinei sau a izolării la domiciliu.”;

— Art. 65 lit. h): „Constituie contravenții, în măsura în care nu sunt săvârșite în astfel de condiții încât să fie considerate potrivit legii penale infracțiuni, următoarele fapte săvârșite pe durata stării de alertă: [...] h) nerespectarea de către persoanele fizice a măsurilor individuale de protecție a vieții și pentru limitarea efectelor tipului de risc produs asupra sănătății persoanelor, stabilite conform art. 5 alin. (2) lit. d).”;

— Art. 66 lit. a): „Contravențiile prevăzute la art. 65 se sancționează după cum urmează:

a) cu amendă de la 500 lei la 2.500 lei contravențiile prevăzute la art. 65 lit. c), d), e), g), h), k), m), n) [...]”;

35. Referitor la dispozițiile art. 66 lit. a) din Legea nr. 55/2020, Curtea precizează că, prin Decizia nr. 457 din 25 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 578 din 1 iulie 2020, a fost admisă excepția de neconstituționalitate invocată de Avocatul Poporului și s-a constatat că dispozițiile art. 4 alin. (3) și (4), precum și ale art. 65 lit. s) și ș) și ale art. 66 lit. a), b) și c) în ceea ce privește trimiterile la art. 65 lit. s), ș) și t) din Legea nr. 55/2020 sunt neconstituționale.

36. Prevederile art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 192/2020 au următorul cuprins: „Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 15 mai 2020, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 13, litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) obligativitatea purtării măștii de protecție în spațiile publice, spațiile comerciale, mijloacele de transport în comun și la locul de muncă.”;

37. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (3), (4) și (5) privind trăsăturile statului, separația și echilibrul puterilor și obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 61 privind rolul și structura Parlamentului, art. 108 privind actele Guvernului, art. 75 privind sesizarea Camerelor, art. 93 privind măsuri excepționale, art. 115 alin. (1), (2), (4)—(6) privind delegarea legislativă, art. 141 privind Consiliul Economic și Social.

38. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că Legea nr. 55/2020, în ansamblul său, și prevederi cuprinse în Legea nr. 55/2020 au mai format obiect al controlului de constituționalitate, exercitat prin prisma unor critici similare (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 381 din 8 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 836 din 1 septembrie 2021, Decizia nr. 391 din 8 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 719 din 22 iulie 2021, și deciziile nr. 12 și 13 din 18 ianuarie 2022, nepublicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, până la data pronunțării prezentei decizii).

39. Curtea a reținut, în esență, că Legea nr. 55/2020 consacră un ansamblu de măsuri care, în contextul pandemiei de COVID-19, sunt considerate apte să contribuie la prevenirea și combaterea efectelor acesteia, măsuri al căror conținut este reglementat la nivelul legii, dar a căror aplicare concretă este stabilită prin hotărâri ale Guvernului, în funcție de existența și incidența anumitor factori de risc. În acest sens, dispozițiile art. 3 alin. (4) și ale art. 4 alin. (1) și (2) din Legea nr. 55/2020 dispun că starea de alertă se instituie și se prelungește, după caz, de Guvern prin hotărâre, la propunerea ministrului afacerilor interne, avându-se în vedere: amploarea situației de urgență, respectiv manifestarea generalizată a tipului de risc la nivel local, județean sau național, intensitatea situației de urgență, respectiv viteza de evoluție, înregistrată sau prognozată, a fenomenelor distructive și gradul de perturbare a stării de normalitate, insuficiența și/sau inadecvarea capacităților de răspuns, densitatea demografică în zona afectată de tipul de risc, existența și gradul de dezvoltare a infrastructurii adecvate gestionării tipului de risc. Dispozițiile art. 6 din același act normativ prevăd că „Hotărârile prin care se declară ori se prelungește starea de alertă, precum și cele prin care se stabilește aplicarea unor măsuri pe durata stării de alertă cuprind: a) baza legală; b) perioada stării de alertă; c) măsuri pentru creșterea capacității de răspuns, asigurarea rezilienței comunităților și diminuarea impactului tipului de risc necesar a fi aplicate, condițiile concrete de aplicare și destinatarii acestor măsuri; d) instituțiile și autoritățile publice care pun în aplicare sau urmăresc respectarea aplicării măsurilor, după caz”.

40. În cadrul art. 5 sunt prevăzute o serie de măsuri de creștere a capacității de răspuns, pentru asigurarea rezilienței comunităților și pentru diminuarea impactului tipului de risc. Între măsurile pentru asigurarea rezilienței comunităților sunt menționate și „măsurile de protecție a vieții și pentru limitarea efectelor tipului de risc produs asupra sănătății persoanelor, inclusiv instituirea carantinei sau a izolării la domiciliu”. Curtea a apreciat că dispozițiile art. 5 din Legea nr. 55/2020 constituie, în realitate, un tablou exhaustiv al tipurilor de măsuri ce pot fi dispuse în temeiul acestui act normativ în vederea prevenirii și combaterii efectelor pandemiei de COVID-19, măsuri care atrag obligații a căror încălcare constituie contravenții. De asemenea, a arătat că este vorba de măsuri menționate în Legea nr. 55/2020.

41. Curtea a amintit că, potrivit dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 55/2020, hotărârile Guvernului prin care se instituie sau se prelungește starea de alertă trebuie să precizeze, în mod clar, care sunt măsurile pentru asigurarea rezilienței comunităților, astfel că îi revine executivului rolul să selecteze, în funcție de datele concrete ale evoluției pandemiei la un anumit moment, acele măsuri prevăzute la nivelul legii care sunt cele mai adecvate atingerii obiectivului stabilit de legiuitor, cu o restrângere proporțională a exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți ale persoanei. Precizarea acestor măsuri în conținutul textelor de lege supuse controlului de constituționalitate ar avea drept consecință aplicarea lor pe toată durata pandemiei de COVID-19, fără a da posibilitatea autorităților să selecteze necesitatea și intensitatea intervenției în funcție de evoluția rapidă și imprevizibilă a acestui fenomen. Reglementarea ar dobândi astfel un caracter rigid, făcând imposibilă o aplicare flexibilă, astfel încât să se asigure în mod eficient obiectivul stabilit de legiuitor de prevenire și combatere a efectelor pandemiei de COVID-19, dar și imperativul respectării caracterului proporțional al restrângerii exercițiului unor drepturi prin raportare la acest obiectiv și datele concrete ale realității.

S-ar putea ajunge astfel în situația în care obligațiile impuse să aibă aceeași sferă de aplicare, deși gravitatea fenomenului s-a redus, justificând restrângerea acestei sfere sau chiar neaplicarea măsurilor.

42. Curtea a mai reținut că drept urmare a pronunțării Deciziei nr. 457 din 25 iunie 2020, precitată, hotărârile Guvernului prin care se instituie starea de alertă, pe întreg teritoriul țării sau doar pe teritoriul unor unități administrative-teritoriale, nu mai sunt supuse încuviințării Parlamentului, acest mecanism fiind în acord cu dispozițiile Legii fundamentale. Prerogativa Guvernului de a emite hotărâri ce vizează implementarea măsurilor reglementate la nivelul legii de restrângere a exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți pentru a răspunde în mod adecvat evoluției pandemiei de COVID-19 se circumscriu prevederilor art. 108 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora „hotărârile se emit pentru organizarea executării legilor”. De asemenea, de vreme ce aceste măsuri sunt consacrate la nivelul legii adoptate de Parlament, nu se poate reține încălcarea prerogativelor constituționale ale acestei autorități publice, a principiului separației și echilibrului puterilor și nici a dispozițiilor art. 53 din Constituție.

43. Caracterul general al dispozițiilor de lege analizate, ce necesită raportarea la acte administrative normative secundare în vederea aplicării, nu trebuie să conducă la concluzia că faptele care constituie contravenție sunt stabilite de organele administrative. Astfel, sintagma „măsuri de protecție a vieții și pentru limitarea efectelor tipului de risc produs asupra sănătății persoanelor” din cuprinsul Legii nr. 55/2020 se referă la măsuri consacrate la nivelul legii.

44. Prin urmare, având în vedere cele mai sus arătate, Curtea a statuat că persoanele fizice aveau posibilitatea de a cunoaște conținutul măsurilor la care se referă art. 5 alin. (2) lit. d) și art. 65 lit. h) din Legea nr. 55/2020, precum și obligațiile ce le revin, astfel încât să își poată conforma conduita potrivit dispozițiilor legale și să înțeleagă consecințele nerespectării acestor obligații.

45. De asemenea, instanța de contencios constituțional a apreciat că dispozițiile analizate ale Legii nr. 55/2020 fac posibilă identificarea obligațiilor individuale a căror nerespectare constituie contravenție și permit organului constatator și, în cazul contestării, instanței de judecată ca, având în vedere valorile sociale ocrotite, respectiv dreptul la viață și dreptul la sănătate, să aprecieze asupra gravității faptei și proporționalității sancțiunii contravenționale.

46. Întrucât nu au apărut elemente noi, care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie, soluția adoptată în precedent, precum și considerentele pe care aceasta se întemeiază își mențin în mod corespunzător valabilitatea și în cauza de față.

47. Distinct, Curtea observă că invocarea dispozițiilor art. 75 și ale art. 141 din Constituție nu este motivată și, prin urmare, nu poate fi reținută relevanța în cauză a acestor dispoziții constituționale.

48. Referitor la critica formulată cu privire la art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 192/2020 și la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 192/2020, în ansamblul său, Curtea reține că, prin Decizia nr. 50 din 15 februarie 2022*, nepublicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, până la data pronunțării prezentei decizii, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 192/2020.

49. Având în vedere că, potrivit dispozițiilor art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „nu pot face obiectul excepției prevederile

* Decizia nr. 50 din 15 februarie 2022 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 25 martie 2022.

constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale” și ținând cont de faptul că Decizia nr. 50 din 15 februarie 2022, mai sus citată, a fost pronunțată ulterior sesizării instanței de contencios constituțional în prezenta cauză, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 192/2020, în ansamblul său, și a dispozițiilor art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 192/2020 a devenit inadmisibilă.

50. În acord cu jurisprudența constantă a Curții Constituționale, în temeiul deciziei anterior menționate, prin care s-a admis excepția, prezenta decizie poate constitui motiv al unei cereri de revizuire (Decizia nr. 17 din 21 ianuarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 26 mai 2020, paragraful 34, Decizia nr. 246 din 20 aprilie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 661 din 5 iulie 2021).

51. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Elena Ioana Coman în dosarele nr. 8.610/211/2021 și nr. 8.612/211/2021 ale Judecătorei Cluj-Napoca — Secția civilă și de Cătălin Dinulescu în Dosarul nr. 6.140/302/2021 al Judecătorei Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă și constată că Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, în ansamblul său, și dispozițiile art. 1, art. 2, art. 5 alin. (2) lit. d), art. 65 lit. h) și ale art. 66 lit. a) din Legea nr. 55/2020 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

2. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 192/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, precum și pentru modificarea lit. a) a art. 7 din Legea nr. 81/2018 privind reglementarea activității de telemuncă, în ansamblul său, și a dispozițiilor art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 192/2020, excepție ridicată de aceiași autori în aceleași dosare ale acelorași instanțe judecătorești.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Cluj-Napoca — Secția civilă și Judecătorei Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 3 martie 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Simina Popescu-Marin

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR



„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:

Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.
Tel. 021.401.00.73, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

